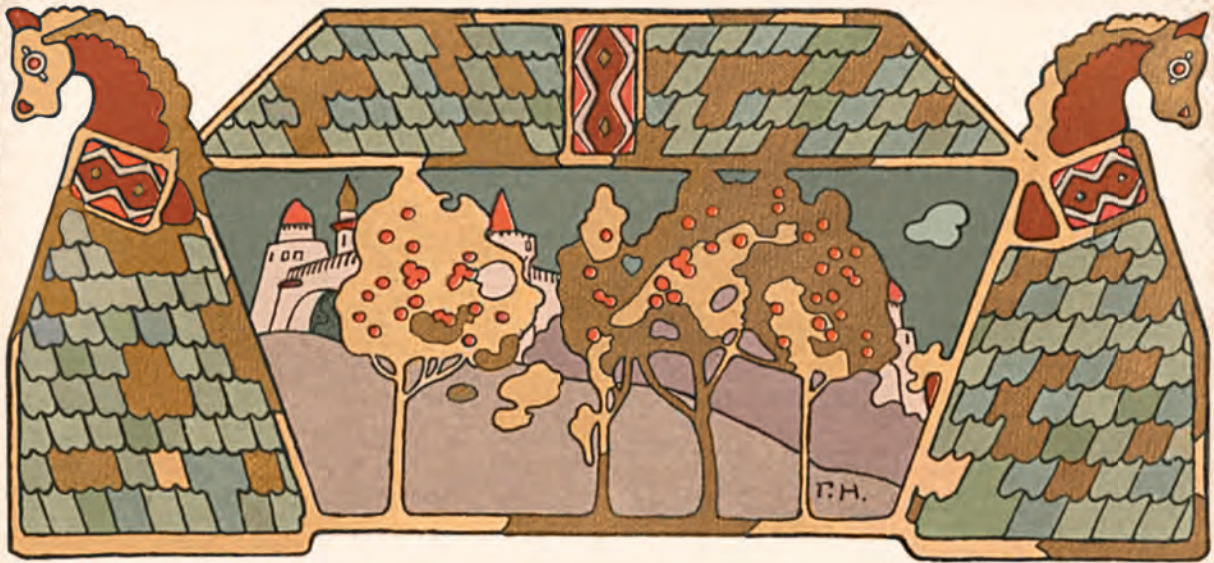

УКРАЇНСЬКА
АБЕТКА ТА КАЗКИ
В ІЛЮСТРАЦІЯХ ГЕОРГІЯ НАРБУТА

ХАРКІВ
ФОЛІО
2019

Першим виданням, проілюстрованим Георгієм Нарбутом, стала книга казок «Горшеня. Снігуронька», що була видана газетою «Русское чтение» у 1906 році.

Георгій Нарбут розпочав роботу над ілюстраціями до казки «Снігуронька» ще за часів навчання у гімназії міста Глухова. Юний художник захоплювався книжками казок з малюнками Івана Білібіна, наслідуючи манеру майстра у власних спробах. У 1906 році, вступивши до Петербурзького університету, Нарбут познайомився зі своїм кумиром та отримав від того визнання свого таланту й підтримку. У своїх спогадах Нарбут писав про Білібіна: «...Не будучи його учнем, я фактично вчився у нього. Коли він працював у себе в майстерні, то майже завжди кликав й мене «до кумпанії»

за свій стіл малювати. Він же посприяв і моєму заробітку: за його протекцією видавець газети «Русское чтение» купив у мене для видання ілюстрації (зроблені ще у Глухові) до казок «Снігуронька» та «Горшеня»...»

СНІГЗРОНЬКА

или собі
дід та баба,
і не було в
них дітей.

Дуже вони з того сумували і, тільки на сусідських дітей дивлячись, утішалися. Та що поробиш! Ось коли настала зима та напало молодого снігу аж по коліно, мале-

ча повибігала на вулицю, а старі сіли при віконечку подивитися бодай на чужих діточок.

Діточки бігали, бавилися та почали ліпити бабу зі снігу. Старий посміхнувся і каже:

— Піти б оце й нам, жін-

ко, та зліпити собі бабу!

Старій теж, видно, весела хвилина трапилася. Каже вона:

— Що ж, ходімо й ми, діду, розгуляємося! Тільки пощо тобі бабу ліпити — вистачить тобі й мене однієї! Зліпимо ми собі краще зі снігу дитинку, як Бог живої не дав.

— І то правда! — каже дід.

Пішли вони надвір і почали собі із снігу ляльку ліпити.

кляли тулуб, приліпили руки, ноги й голову.

— Бог на поміч! — сказав їм прочанин, що повз двір вулицею йшов.

— Спасибі на добрім слові! — каже старий.

— Божа поміч на все вдатна! — каже стара.

Ось виліпили носика, зробили ямки замість очей. Не встиг старий руки прибрати — ямку для рота ліпив, — як дмухнуло на нього теплом, а у двох снігових очницях очі засяяли.

— Леле, та це, мабуть, мара якась! — сказав старий і перехрестився.

— Та це ж нам Бог дитинку дає! — закричала стара.

Схопила вона Снігуроньку і побігла з нею до хати.

Ось Снігуронька росте як з води, і що ні день, то гарніша робиться. Старі з неї не натішаються. Снігуронька така стал кмітлива: все помічає, все ловить-переймає, і виросла вона за зиму, мов дівчина-шістнадцятка. І така добра, слухняна, до всіх привітна! А із себе вона білесенька, наче сніг; очі, мов волошки, руса коса до

